

JAMES FINN GARNER

CONTES
PER A NENS I NENES
POLÍTICAMENT
CORRECTES

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS
DE QUIM MONZÓ I MARIA ROURA

BARCELONA 1995

QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *Politically Correct Bedtime Stories*

Publicat per
QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 1994 by James Finn Garner. Publicat amb l'acord
de MacMillan Publishing, USA. Tots els drets reservats
© de la traducció, 1995 by Joaquim Monzó i Maria Roura
© d'aquesta edició, 1995 by Quaderns Crema, S. A.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:
Quaderns Crema, S. A.

ISBN: 978-84-7727-153-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 30 763-2010

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

VINT-I-QUATRENA REIMPRESSIÓ *setembre de 2021*
PRIMERA EDICIÓ *octubre de 1995*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

T A U L A

INTRODUCCIÓ	II
LA CAPUTXETA VERMELLA	13
EL VESTIT NOU DE L'EMPERADOR	19
ELS TRES PORQUETS	23
EN PELLDANCARRUGADA	27
LES TRES CABRETES INTERDEPENDENTS	33
LA MERAVELLA	39
LA VENTAFOCS	49
RÍNXOLS D'OR	57
LA BLANCANEU	63
EL POLLASTRE PETIT	79
EL PRÍNCEP GRIPAU	87
EN JOAN I LA MONGETERA	91
EL MISTERIÓS FLAUTISTA D'HAMELÍN	97

INTRODUCCIÓ

Quan es van escriure per primera vegada, les històries en les quals es basen els següents contes acomplien certament el seu objectiu: entronitzar el patriarcat, allunyar la gent dels instints naturals propis, dimonitzar el «mal» i «recompensar» un «bé» «objectiu». Tot i que ens agradaria molt, no podem culpar els germans Grimm de la seva falta de sensibilitat cap als problemes de la persona femenina, les cultures minoritàries, les nacions oprimides i el medi ambient. Al Copenhaguen de Hans Christian Andersen, tan tibet, tampoc preocupaven gaire els drets inalienables de les sirenes.

Avui en dia, tenim l'oportunitat—i l'obligació—de repensar aquests contes clàssics per tal que reflecteixin aquests temps nostres amb menys prejudicis. Amb aquest propòsit lliuro el meu humil volum. Vaig abandonar el títol original, *Contes de fades per a un món modern*, per raons òbvies (llaor al meu editor, que va adonar-se de la discriminació del sexe masculí

que aquest títol suposava), però penso que el recull val la pena, sigui quin sigui el títol. De tota manera aquest llibre només és un principi. Alguns contes, com ara «L'aneguet jutjat pels seus mèrits personals i no pel seu aspecte físic», han estat suprimits per estrictes motius d'espai. Crec que tinc més llibres per escriure i espero que aquest encengui la recta imaginació d'altres escriptors i escriptores i, per descomptat, que deixi una empremta inesborrable en els/les nostres/nostres nens/nenes.

Si, per excés o per defecte, he estat inconscientment tendencios en qualsevol sentit sexista, racista, culturalista, nacionalista, regionalista, edatista, aspectista, capacitista, tallista, especista, intel·lectualista, socioeconomicista, etnocentrista, fal·locentrista, heteropatriarcalista o qualsevulla altra mena de prejudici encara per batejar, demano disculpes i agrairé suggeriments per rectificar. A la recerca del desenvolupament d'una literatura plena d'autenticitat, totalment lliure de prejudicis i purgada de les influències del seu defectuós passat cultural, he comès, ben segur, més d'un error.

LA CAPUTXETA VERMELLA

et aquí que una vegada hi havia una persona jove que es deia Caputxa Vermella i que vivia amb sa mare a la vora d'un gran bosc.

Un bon dia sa mare li va demanar que portés un cistell de fruita fresca i aigua mineral a l'àvia —no perquè això fos feina de dones, de cap manera, no, sinó perquè era una obra generosa que contribuïa a crear un sentiment solidari. A més, l'àvia no estava malalta; ben al contrari: estava en plena forma física i mental i era perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

Així doncs, la Caputxa Vermella es va endinsar al bosc amb el cistell. Molta gent es pensaven que el bosc era un lloc esporuguidor i perillós, i mai s'hi acostaven. Però la Caputxa Vermella se sentia tan segura de la seva pròpia i incipient sexualitat que aquesta imatgeria freudiana tan òbvia no la intimidava gens.

De camí cap a ca l'àvia se li va acostar un

llop que li va preguntar què duia al cistell. Ella li va contestar:

—Una mica de berenar saludable per a l'àvia, que és perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

—¿Saps, maca?—li va dir el llop—. Per a una noieta no és gaire segur caminar per aquest bosc tota sola.

—Trobo molt ofensiu aquest comentari teu, profundament sexista—li va dir la Caputxa Vermella—, però l'ignoraré perquè la teva tradicional condició de marginat social t'ha dut a enfrontar-te al món d'una manera pròpia; i del tot vàlida, evidentment. Ara, si em permets, he de prosseguir el meu camí.

La Caputxa Vermella va continuar pel camí ample, però el llop—a qui la seva condició de marginat social l'havia alliberat de l'obediència esclava a les normes del pensament ortodox i occidental—sabia una drecera per arribar abans a ca l'àvia. Hi va irrompre sense contemplacions i es va menjar l'àvia, una acció del tot comprensible venint d'un carnívor com ell. Llavors, com que no estava sotmès a les nocions rígides i tradicionalistes del que és masculí o femení, es va posar la camisa de dormir de l'àvia i es va ficar al llit.

La Caputxa Vermella va entrar a la caseta i va dir:

—Àvia, et porto berenar sense greixos i sense sal, i voldria que l'acceptessis com un home-natge al teu paper de matriarca sàvia i nodridora.

Des del llit, el llop va dir amb veu fluixa:

—Vine més a prop, nena, que pugui veure't.

La Caputxa Vermella va dir:

—Ah, no me'n recordava que, a nivell òptic, ets deficient com una ratapinyada. Àvia, quins ulls tan grossos que tens!

—És que han vist molt i han perdonat molt, filleta.

—Àvia, quin nas tan gros que tens... Relativament, és clar, i sens dubte atractiu, a la seva manera.

—És que ha flairat molt i ha perdonat molt, filleta.

—Àvia, quines dents tan grosses que tens!

—Estic molt content de ser «qui» sóc i «com» sóc—va dir el llop, i va saltar del llit. Va agafar la Caputxa Vermella amb les urpes, decidit a devorar-la. La Caputxa Vermella va xisclear, alarmada no pas per l'evident tendència transvestista del llop, sinó per aquella voluntària invasió del seu espai personal.

Els xiscles, els va sentir un company llenyataire que hi passava (ell s'estimava més que li diguessin «company tècnic en carburant forestal»). Va entrar corrents a la caseta, va veure l'avalot i va intentar intervenir-hi. Mentre aixecava la destrat, però, la Caputxa Vermella i el llop es van aturar en sec.

—Escolta, noi! ¿Què t'has cregut?—li va preguntar la Caputxa Vermella.

El company llenyataire va parpellejar i va intentar respondre, però no li sortien les paraules.

—Entres aquí com un individu d'una civilització primitiva, deixant que l'arma pensi per tu!—va exclamar la Caputxa Vermella—. Sexista! Discriminador d'espècies animals! ¿Què et fa suposar que les persones femenines i els llops no poden resoldre els seus problemes sense l'ajut/da d'una persona masculina?

Quan va sentir el discurs apassionat de la Caputxa Vermella, l'àvia va saltar de dins de la boca del llop, va agafar la destrat del company llenyataire i li va tallar el coll. Després d'aquesta experiència traumàtica, la Caputxa Vermella, l'àvia i el llop van sentir un profund sentiment solidari. Van decidir crear una co-

munitat alternativa, basada en el respecte mutu i la cooperació, i van viure feliços i van menjar anissos sense colorants ni conservants.